

Med Hensyn til Laanet til Husenes Opførelse regner man som anført med en Maksimumsudgift paa 6 000 Kr. I Konsekvens heraf, og da man anser det rigtigst, at Laantageren selv indskyder en vis Del af Udgifterne, f. Eks. $\frac{1}{10}$, foreslaar man, at der som Laan til Opførelse af Huset kan ydes $\frac{9}{10}$ af Udgifterne, dog som Maksimum ikke over 5 400 Kr. Dette sidste Laan skal efter Raadets Forslag saavel forrentes som afdrages.

Det bemærkes, at Raadet ikke har ment at kunne tage Stilling til Størrelsen af den Procent, hvormed Forrentning og Afdragnings skal finde Sted, saa lidt som til, hvorvidt Procenten skal være varierende, idet disse Spørgsmaal maa løses i Sammenhæng med Regeringens øvrige Overvejelser om Rentens Størrelse og navnlig om Husmændenes Rentebetaling.

5. Som det fremgaar af de indledende Bemærkninger, foreslaar man denne Ordning iværksat i første Linie for at yde Hjælp til de vanskeligt stillede Landhaandværkere. Man mener derfor, at det maa gøres til en Betingelse for Laanene, at Huset opføres af stedlige Haandværkere. Man har ikke ment udtrykkeligt at burde fastslaa, at Arbejdet skal udføres af Haandværkere i selve Kommunen, idet der derved vil kunne skabes Monopol for disse, men man vil ved den foreslaaede Affattelse kunne undgaa, at Arbejdet udføres af Entreprenører fra Byerne.
6. Paa Grundlag af Overvejelser angaaende Ordningens Omfang er man kommet til det Resultat, at det vil være ønskeligt, om der gennemsnitligt kunde bygges mindst 2 Huse i hver Landkommune, hvorved man er klar over, at der i nogle Kommuner vil blive Brug for mere end 2 Huse, og at der i andre Kommuner maaske slet ingen Huse vil blive bygget. Herefter kommer man altsaa til, at der, hvis Loven udnyttes fuldt ud, vil kunne bygges mindst 2 400 Huse, og med et Byggelaan paa indtil 5 400 Kr. i hvert Hus skulde Ordningen som Maksimum kræve en Laanesum paa 12 Mill. Kr., som man foreslaar stillet til Raadighed for Landbrugsministeren med 6 Mill. Kr. i hvert af Finansaarene 1933—34 og 1934—35.

Med Hensyn til Udgifterne til Erhvervelse af Grundene regner man med et gennemsnitligt Jordtilliggende paa godt 2 500 m² og med en Indkøbspris paa ca. 50 Ø. pr. m², og de samlede Udgifter hertil vil da højst kunne komme op paa 3 Mill. Kr., hvilket Beløb man foreslaar stillet til Raadighed for Landbrugsministeren med Halvdelen i de 2 nævnte Finansaar, saaledes at Beløbet tages af Jordfonden.

Idet man henviser til det vedføjede Lovforslag, der er udarbejdet paa Grundlag af foranstaaende Linier, tillader man sig i øvrigt at henvise til de Betragtninger, der er fremsat i Raadets Indstilling om Boligbyggeri i Byerne angaaende de Hensyn, som maa varetages ved Lovens Administration, idet man navnlig maa lægge Vægt paa, at det tilstræbes, at der i videst muligt Omfang benyttes danske Materialer til Husenes Opførelse, at Arbejdsløshedens Svingninger i de forskellige Egne af Landet følges, saaledes at Ordningen begrænses i de Dele af Landet, hvor Arbejdsløsheden maatte komme ned under et vist Omfang, og endelig at der haves Øje med, at Ordningen ikke medfører uberettigede Forhøjelser af Materialepriserne m. m., saaledes at indtrædende Misbrug medfører Standsning af Støtteforanstaltningerne. Hertil føjer man den Betragtning, at ihvorvel det bør være overladt til den enkelte Laantager, hvorledes Huset skal indrettes, maa det dog forudsættes, at der ved Fastsættelsen af Laanets Størrelse tages Hensyn til, at Husene opføres saa solidt, som det er nødvendigt i Betragtning af, at Laanet skal amortiseres i Løbet af en lang Aarrække — et Hensyn, hvis Varetagelse er i saavel Laangivernes som i Laantagerens Interesse; endvidere mener man, at de Organer, der skal gennemføre Loven, maa være berettigede til i et vist Omfang at tage arkitektoniske Hensyn; man gaar derfor ud fra, at det vil være paakrævet for Administrationen indenfor visse Grænser at benytte sagkyndig Bistand i disse Henseender.

Arbejdsløshedsraadet, den 16. Februar 1933.